

„Îndreptătit prin credință”

Pe când voiam să fac o vizită la domiciliu la o familie de iudei într-un așezământ de iudei din Breslau, am găsit ușa încuiată. Vecina, care mi-a auzit sunatul, a ieșit și mi-a spus că familia pe care doream s-o vizitez nu era acasă, dar probabil se va întoarce curând. Ea m-a invitat să intru la ea (foarte probabil m-a considerat iudeu) și să aștept acolo. Am urmat cu plăcere invitația. Femeia m-a rugat să iau loc lângă soțul ei, un fost rabin, dar care acum era bolnav și paralizat.

„Priviți-l pe soțul meu”, a spus ea, „el a fost un rabin așa de evlavios, s-a rugat așa de mult în sinagogă și acasă și a fost un om bun, nobil și binefăcător. De ce l-a pedepsit Dumnezeu așa, încât acum să fie neajutorat, fără speranță de ameliorare și trebuie să lăncezească inactiv, când ar putea totuși să mai fie activ, bun ca rabin? Unde rămâne dreptatea lui Dumnezeu și răsplata pentru umblarea sa evlavioasă?”

Am încercat prin Cuvântul lui Dumnezeu să-l mângâi pe rabin, care părea că-și poartă cu demnitate suferința și cuvintele de mângâiere au fost ca balsam pe sufletul său. Dar femeia nu era mulțumită, ci continua să întrebe de ce tocmai soțul ei, care făcuse numai bine în viață, trebuie să îndure o asemenea pedeapsă, când totuși mai degrabă un om rău și nelegiuit ar fi meritat-o? Cu răspunsul meu am încercat s-o lămuresc pe femeia agitată, că suferințele acestui timp nu pot fi privite numai ca pedeapsă din partea lui Dumnezeu, ci că Dumnezeu de multe ori lasă suferințele și încercările să vină peste oameni ca să-i binecuvânteze. Astfel, unele suferințe slujesc la a-l aduce pe om la cercetare de sine și la o pocăință adevărată în fața lui Dumnezeu. În alte cazuri, ele sunt menite să-i pună practic în fața ochilor nestatornicia oricărei fericiri pământești și propria neputință, și astfel să-l pregătească să se intereseze de lucrurile eterne și să tânjească după o lume mai bună, o lume unde nu mai există nici boală, nici suferință, nici moarte. „Chiar și în cazul dumneavoastră”, am continuat eu, „poate să fie că Dumnezeu vrea să vă maturizeze pentru harul arătat în Mesia al Său, cu toate făgăduințele sale. Soțul dumneavoastră a fost, după cum spuneți, un om evlavios și drept. Atunci să nu-l ducă Dumnezeu mai departe și să nu vrea să-l conducă la deplină binecuvântare?”

În timp ce vorbeam, femeia a devenit foarte tăcută; și când am tăcut, rabinul bolnav a spus:

„O, eu vă cunosc. Știu cine sunteți. Am auzit de activitatea și despre prelegerile dumneavoastră de la conducătorii comunității și de la alți iudei, care vă invitaseră pentru acestea în Bernstadt și Ohlau. Conducătorii mei mi-au relatat despre prelegerile dumneavoastră și mi-au redat expunerile dumneavoastră. Ei au fost foarte satisfăcuți de un astfel de mesaj de pace; și eu, de asemenea, nu pot decât să subscriu și să încuviințez ce am auzit de la dumneavoastră.”

„Mesajul de pace l-am luat din Vechiul Testament al dumneavoastră”, a fost răspunsul meu, „unde se pot citi cuvintele mângâietoare ale lui Moise și ale profeților despre Mesia. Deci, cine acceptă cu o inimă credincioasă minunatele făgăduințe din Vechiul Testament și împlinirea lor din Noul Testament, acela primește de la Dumnezeu iertarea păcatelor, viață eternă, iar pentru timpul acesta primește mângâiere în orice suferință și putere ca să-o poarte.”

Atunci, rabinul paralizat a ridicat capul, cu lacrimi în ochi, și a spus:

„Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu” [Romani 5.1].

„De la cine aveți acest verset minunat?”, am întrebat eu uimit, „acesta este din Noul Testament!”

„O astfel de Carte, Noul Testament, am și eu”, a răspuns el, „O cunosc și în Ea am citit acest verset, spre mângâierea mea. De aceea și sunt mângâiat în suferința mea și nu mă tem de moarte.”

Soția sa l-a privit uimită.

„Cum, tu ai un Nou Testament?”

„Desigur”, a răspuns el, „este acolo, în biblioteca mea.”

„Da, de ce nu mi-ai spus mai de mult nimic despre aceasta?”

„Acum a venit clipa ca să pot să-ți spun.”

Acum știam, de asemenea, că n-a fost o întâmplare când ușa vecinei, pe care voiam de fapt s-o vizitez, era închisă. Dar rabinul bolnav se simțea foarte întărit prin mărturisirea sa și a aflat adevărul cuvântului: „Dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede în inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit. Deoarece cu inima se crede spre dreptate și cu gura se mărturisește spre mântuire” (Romani 10.9,10).

Preluat din „Friede über Israel“

Titlul original: „Gerechtfertigt aus Glauben”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 325-328.